Федеріко Гарсія Лорка

Чужа невірниця

...Да й берег її завів я —
за дівчину її мав,
а вона була заміжня.

Була нічка петрівчана,
весільної грали тіні —
ліхтарі якраз погасли,
а цикади заблимтіли.
Я торкнув їй сонні перса,
як виходили за місто,
і вони мені розкрились,
мов дві китиці ряснисті.
Накрохмалена спідниця
ув ушу мені шамтіла,
наче шовк шістьма ножами
шматував хтось що є сили.
Верби звільна колисали
Безсріберне верховіття,
і невговканими псами
обрій гавкав із заріччя.

За ожинником колючим
кинув я її горілиць,
що аж коси буйнокосмі
у вологу рінь урились.
Я ізняв із себе шарф,
вона сукню і спідницю,
я зняв ремінь з кобурою,
вона штири шнуровиці.
Ніжніше ніжних конвалій
оксамитилося тіло,

ясніш ясного кришталю
при зорях воно ряхтіло.
Стегна полохко пручались,
мов дві спіймані рибини,
то кригою гоготіли,
то жевріли жаром білим.
Тої ночі я літав
крізь провалля по привіллю
на єдвабній кобилиці
без стремен і без повіддя.
Що вона мені шептала,
не подоба говорити,
та я знаю те, що знаю,
я в цім ділі добре битий.
Захльостану й заласкану,
з берега її повів я
світом. Як мечі-лілеї
люто краяли повітря.

Я повівся як годиться,
бо я таки щирий циган:
дав на шитво їй шкатулку
(нехай тішиться, суціга)),
а кохатися не став я,
зради їй простить не зміг я,
бо казала, що дівчина,
а була уже заміжня.

(Переклад Миколи Лукаша)